

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. Враца , 21.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ

в публично заседание на четиринадесети юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Рената Г. Мишонова-Халъова

Членове: Мария Г. Аджемова-Василева
Росица Ив. Маркова

при участието на секретаря Христина Т. Цекова
като разгледа докладваното от Мария Г. Аджемова-Василева Въззивно
гражданско дело № 20211400500216 по описа за 2021 година

Производството е въззивно и се развива на основание чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по жалба вх. № 261933/14.04.21 г. "АЕЦ Козлодуй" ЕАД гр. Козлодуй срещу решение на районен съд Козлодуй № 260067 от 01.04.21 г. постановено по гр. дело № 78/21 г. по описа на същия съд, с което са уважени предявените от работника Г. В. А. обективно съединени иски с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1-3 от КТ – уволнението ѝ е признато за незаконно, възстановена е на заеманата предишна работа, присъдено ѝ е обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ в размер на 193.75 лв. С решението са присъдени съдебни разноски.

Без да оспорва факта, че работникът А. е общински съветник в община гр. Мизия с мандат от 2019-23 г., дружеството жалбоподател подробно мотивира становище, че районен съд неправилно е уважил исковите претенции с правно осн. чл. 344 от КТ, доколкото процесната заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на ответника А. от 22.12.20 г. на основание съкращение в щата, е издадена при съобразяване на нормите на КТ и е законосъобразна. Дружеството въззивник, чрез представляващия го юрисконсулт Б., уточнява във вр. с наведените оплаквания, в проведеното открито съдебно заседание пред окръжен съд, следното: Независимо, че работникът А. е общински съветник в община гр. Мизия за периода 2019-23 г., то към момента на уволнението ѝ /22.12.20 г./ тя не е имала това качество,

тъй като е била в отпуск по болест, видно от представените по делото писмени доказателства, при което според дружеството въззивник уволнението неправилно е отменено от районен съд като незаконосъобразно.

При заявените оплаквания, дружеството моли за отмяна изцяло на атакувания акт и решаване на спора по същество с отхвърляне на предявените от работника А. обективно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1 т.1-3 от КТ. Претендира съдебни разноски.

Работникът Г.А. е подала насрещна въззивна жалба срещу цитираното по-горе решение на районен съд гр. Козлодуй, в частта, с която е отхвърлена исковата ѝ претенция за присъждане на обезщетение с правно основание чл. 225, ал. 1 от КТ, като ѝ е присъдено обезщетение само в размер на 193.75 лв. само за периода до приключване пренията в районен съд – 22.03.21 г. Жалбоподателката А. моли окръжен съд да ѝ присъди обезщетение по цитирания текст от КТ до размер на сумата 8 273.35 лв. за целия шестмесечния срок по в чл. 225, ал. 1 от КТ.

Дружеството – работодател представя отговор на насрещната въззивна жалба, като заявява, че я оспорва и поддържа наведените доводи във първоначалната въззивна жалба. В случай, че окръжен съд приеме първоначалната жалба за неоснователна, "АЕЦ Козлодуй" моли да му бъде възстановено изплатеното на работника А., по нейно искане, обезщетение с правно осн. чл. 222, ал. 1 от КТ. Представените от АЕЦ Козлодуй писмени документи във вр. с това си искане, са приети като доказателства по делото от окръжен съд с опр. № 23/18.05.21 г.

Пред окръжен съд е приета и счетоводна експертиза с вещо лице Б., неоспорена от страните, която установява следното: - брутното трудово възнаграждение на работника Г.А. в размер на сумата 1 524.60 лв.; - изплатеното от дружеството работодател на работника А. обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ /обезщетение за неспазено предизвестие/ е в размер на 1 597.20 лв.; - изплатеното обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ /обезщетение за неизползван отпуск за 2020 г./ е в размер на 1 161. 60 лв.; - изплатеното на работника А., по нейно искане, обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ е в размер на 1 524.60 лв.

Пред окръжен съд, работникът А., чрез адв. М., представя трудовата си книжка, от която съдът извърши служебна констатация установяваща, че след прекратяване процесния трудов договор, няма данни работника А. да е сключвала друг тр. договор.

След самостоятелна преценка доказателствата по спора, включително и тези събрани пред настоящата инстанция, окръжен съд намира следното.

Жалбите, първоначална и насрещна, са процесуално допустима, тъй като са подадени от надлежни страни в производството, в срок и срещу съдебен акт от категорията на обжалваемите.

Съгласно чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, постановено в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основаниято и петитума на искането за съдебна защита.

По предявения от работника Г.А. конститутивен обективно съединен главен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ окръжен съд намира следното:

По делото са събрани писмени доказателства, а и страните не спорят, по отношение на следните обстоятелства: Между ищеца А. и ответното дружество е съществувало трудово правоотношение за длъжността "****" към Дирекция "Развитие и модернизация", управление "Инвестиции", отдел "Инвеститорски контрол", сектор "Проектно осигуряване". Със заповед № 237/22.12.20 г., считано от 04.01.21 г., на изп. директор на дружеството работодател, трудовия договор на работника А. е прекратен на осн. чл. 328, ал. 1, 2 от КТ – съкращаване в щата. Съдът приема, че тр. договор се прекратява считано от 04.01.21 г., тъй като самото дружество работодател в свое писмо до работника А. рег № 23/06.01.21 г., на стр. 31, посочва тази дата. Между страните не се спори също, че в периода от 25.08.20 г. до 01.02.21 г., без прекъсване, ищцата А. е била в отпуск по болест /в тази връзка по делото са представени болнични листове/, поради което, за да преодолее защитата по чл. 333, ал. 1, т. 4 от КТ, работодателят е изискал и получил разрешение от инспекцията по труда за прекратяване трудовото правоотношение с ищцата с писмо изх. № 20082943/20.12.20 г. Между страните не се спори също, а и от представената на стр. 8 служебна бележка издадена от Общ. съвет гр. Мизия се установява, че ищцата Г.А. е избрана за общински съветник при община гр. Мизия мандат 2019 – 2023 година. По делото няма твърдения и доказателства пълномощията ѝ да са предсрочно прекратени на някое от основанията по чл. 30, ал. 4, т.1-11 от ЗМСМА. В конкретния случай не е налице и предпоставката по т. 6 от цитирания текст, която предвижда прекратяване на пълномощията при невъзможност общинския съветник да изпълнява задълженията си поради заболяване повече от 6 месеца, доколкото, според данните по делото, работникът А. е била в отпуск по болест по-малко от 6 месеца.

При изложените фактически обстоятелства, от правна страна следва да намери приложение нормата на чл. 35 от ЗМСМА, която въвежда императивна забрана за

прекратяване на трудовото правоотношение с общински съветник по време на неговия мандат в случаите по чл. 328, ал. 1, т. 2, 3 и 4 от КТ. Забраната е абсолютна, тъй като законодателят не е предвидил основания за преодоляването ѝ. И тъй като процесното уволнение на ищцата А. на осн. чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ, извършено със заповед № 237/22.12.20 г. на дружеството работодател, е в нарушение на посочената императивна правна норма, то същото е незаконосъобразно и на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ следва да бъде признато за незаконно и отменено.

По заявеното пред първостепенния съд възражение на ответното дружество, че не е уведомено от ищцата и не е знаело, че тя има качеството на общински съветник, окръжен съд намира следното: Работодателят е този, който трябва да установи дали един работник или служител се ползва от закрила, предвидена както в Кодекса на труда или в друг нормативен акт. Самата разпоредба на чл. 35 ЗМСМА създава абсолютна забрана за работодателя в случаите, предвидени в нея да прекратява трудовия договор. Това е индиция, че е задължение именно на работодателя да установи дали предвиденият за уволнение работник или служител не се ползва от закрилата по посочената разпоредба. Това така и защото резултатите от общите местни избори съгласно глава Х от ЗМИ се обявяват от общинската изборителна комисия. От друга страна, въз основа на цитирания закон Централната комисия за местни избори публикува резултатите от тях в нарочен бюлетин (чл. 25, ал. 1, т. 5 ЗМИ), който е от публичен характер, поради което работодателят е имал възможност да събере информация за евентуална закрила за служителя по смисъла на чл. 35 ЗМСМА. В този смисъл е решение № 199 от 01.12.2005 г. по гр.д.№ 1526/2003 г. на ВКС на РБ, III-то отд., както и постановеното в производството по чл. 280, ал.1 ГПК определение № 31 от 01.03.2010 г. по гр.д.№ 1559/2009 г. на ВКС на РБ, ГК, IV-то ГО.

Окръжен съд не споделя и наведеното във въззивната жалба възражение, че независимо, че има качеството на общински съветник, ответницата е уволнена законосъобразно, тъй като към момента на издаване на заповедта за уволнение тя е била в отпуск по болест. Отпускът по болест, тоест невъзможността за изпълняване задълженията като общински съветник на дадено лице, водят до предсрочно прекратяват на пълномощията му, само ако това състояние е трайно, повече от 6 месеца според чл. 30, ал. 4, т. 6 от ЗМСМА. А както се посочи, в конкретния случай предпоставките по 30, ал. 4 т. 6 от ЗМСМА не са налице.

При извода за основателност на искът по чл. 344, ал. 1 т. 1 от КТ, основателна и доказана е и обусловената претенция по чл. 344, ал. 1 т. 2 от КТ – за възстановяване на работника на предишната работа.

В заключение, тъй като правните и фактически изводи на настоящата

инстанция и първостепенния съд по предявения главен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ и обусловения иск по чл. 344, ал. 1 т. 2 от КТ съвпадат, то в тази част обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като освен изложеното, на осн. чл. 272 от ГПК въззивният съд препраща и към мотивите на районен съд гр. Козлодуй.

По предявения обективно съединен осъдителен обусловен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, 3 и във вр. с чл. 225 ал. 1 от КТ окръжен съд намира следното:

Според нормата на чл. 225 ,ал. 1 от КТ, при незаконно уволнение работникът или служителят имат право на обезщетение от работодателя в размер на brutното тр. възнаграждение на работника, за времето през което е останал без работа поради уволнението, но не за повече от 6 месеца.

В конкретния случай са налице всички елементи от фактическия състав на посочената норма, а именно: уволнението е незаконно, 6 месечният срок след уволнението, към момента на провеждане на открито с. з. пред въззивния съд на 14.07.21 г. е изтекъл, по делото са събрани доказателства, че в този срок ищцата А. не е сключвала друг трудов договор /виж служебната констатация от трудовата и книжка извършена от въззивния съд на 14.07.21 г./, също така по делото е установен, от неоспореното заключение на в. л. Б. и размерът на brutното трудово възнаграждение на ищцата - 1 524.60 лв. При това положение, на ищцата се дължи изплащане на обезщетение с правно осн. чл. 344, ал. 1 т. 3 и във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ в размер на 9 147.60 лв. /1 524.60 лв. по 6 = 9 147.60 лв./

От заключението на приетата счетоводна експертиза с в. л. Б., което страните не са оспорили, се установява, че във вр. процесното уволнение, на работника А. са изплатени от работодателя следните обезщетения: - обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ в размер на 1 597.20 лв., обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ в размер на 1 161.60 лв. и обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ в размер на 1 524.60 лв. или общо сума в размер на 4 283.40 лв. Тъй като работникът А. се възстановява на заеманата преди незаконното уволнение длъжност, то изплатените й обезщетения, посочени по-горе, не й се дължат от работодателя. Дължимостта на тези обезщетения предполага законосъобразно уволнение и тъй като в случая уволнението е отменено като незаконно, те се недължими и следва да се приспаднат от обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ, при което сумата от 9 147.60 лв. ще се намали на 4 904.20 лв.

Сумата 4 904.20 лв. следва да бъде намалена още и със сумата 2 129.45 лв. представляваща полученото от ищцата А. обезщетение за временна нетрудоспособност за част от шестмесечния период по чл. 225, ал. 1 от КТ - от 03.01.21 г. до 01.02.21 г. Размерът на това обезщетение е установен от неоспореното от страните писмо вх. № 261449/19.03.21 г. на НОИ, стр. 252. След намаляване на сумата 4 904. 45 лв. със

сумата 2 129.45 лв., се получава сумата 2 774.75 лв. Това намаляване се налага, тъй като в трайната съдебна практика на ВКС е прието, че когато работникът в шестмесечния период след уволнението изпадне в състояние на временна нетрудоспособност, както е в казуса, за времето на този отпуск работникът не пропуска възможност да реализира доходи от труда си, доколкото той е в състояние, което на му позволява да полага труд по трудово правоотношение. Прието е че се прекъсва причинната връзка между незаконното уволнение и вредите, като за периода, в който е временно нетрудоспособен работникът има право на обезщетение по чл. 162, ал. 3 от КТ, а не на трудово възнаграждение – В този смисъл решение № 166/21.08.15 г. по д. № 4468/14 г. на IV г.о. на ВКС, решение № 186/17.10.16 г. по гр. д. № 6094/15 г. на III г. о. на ВКС.

С атакуваното решение районен съд е присъдил на ищцата А. обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3 и във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ, за периода от 04.01.21 г. до 22.03.21 г. /датата на последното проведено открито с. з. пред първостепенния съд/, в размера на 193.75 лв., а в останалата част до претендирания с исковата молба размер на обезщетението 12 000 лв. искът е отхвърлен. На основание изложените по-горе съображения, в отхвърлителната част за сумата над 193.75 лв. до сумата 2 774.75 лв. обжалваното решение следва да се отмени, като акцесорния осъдителен иск с правно основание чл. 225, ал. 1 от КТ за останалия период по чл. 225, ал. 1 от КТ - от 22.03.21 г. до 4.07.21 г., следва да се уважи за сумата 2 581 лв.

В останалата час решението на районен следва да се потвърди.

При изхода от спора, по разноските пред първостепенния съд окръжен съд намира следното: По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, по съразмерност, ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на ищцата А. общо сумата 75.30 лв. представляваща част от адв. възнаграждение от 350 лв. за защита по посочения иск, но тъй като районен съд вече е присъдил по съразмерност сумата 5.65 лв., то настоящата инстанция следва да присъди разликата или сумата 69.65 лв.

Частта от решението на районен съд, с което ищцата Г.А. е осъдена на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК да заплати по съразмерност на дружеството работодател АЕЦ Козлодуй съдебни разноски следва да се отмени за сумата над 187.67 лв. до присъдената от районен съд сума от 295.27 лв. Окръжен съд приема, че доколкото от АЕЦ Козлодуй не е посочило друго, от претендираното юрисконсултско възнаграждение от общо 300 лв., 150 лв. се отнасят за изцяло уважения иск за отмяна на процесното уволнение, които районен съд правилно е присъдил на дружеството. Останалите 150 лв. са юрисконсултско възнаграждение за акцесорния иск по чл. 225,

ал. 1 от КТ и тъй като той е уважен частично, по този иск на дружеството се дължи по съразмерност сумата 34.67 лв. или общо 187.67 лв.

По разностите пред настоящата инстанция, окръжен съд намира следното: Направените от АЕЦ Козлодуй общо разноси в размер на 650 лв. не следва да му се присъждат, тъй като въззивната жалба на дружеството е неоснователна. Доколкото насрещната жалба на работника А. е частично основателна, то АЕЦ Козлодуй следва да ѝ заплати съдебни разноси по съразмерност по насрещната ѝ жалба в размер на 109.30 лв. – адв. хонорар за адв. М., като в тази връзка окръжен съд не споделя възражението на юрисконсулт Б. за прекомерност, тъй като заплатеното възнаграждение на адв. М. от 500 лв. е дори под размера определен в Наредбата за минималните адв. възнаграждения.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, АЕЦ Козлодуй следва да бъде осъдено да заплати по сметка на окръжен съд гр. Враца сумата 103.24 лв. представляваща държавна такса върху уважения размер на осъдителния иск по чл. 225, ал. 1 от КТ.

Мотивиран от изложеното окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение на районен съд гр. Козлодуй № 260067 от 01.04.21 г. постановено по гр. дело № 78/21 г. в ЧАСТТА, с която е ОТХВЪРЛЕН обективно съединения осъдителен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 и във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ за сумата над 193.75 лв. до сумата 2 774.75 лв. а също и в ЧАСТТА за разностите, с която ищцата Г.А. е осъдена да заплати на ответника АЕЦ Козлодуй съдебни разноси по съразмерност за сумата над 187.67 лв. до сумата 295.27 лв. и вместо това

ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 и във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ "АЕЦ Козлодей" ЕАД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. Козлодуй да заплати на работника Г. В. А. с ЕГН *****, от село ***, общ. гр. Козлодуй, *** сумата **2 581** лв. представляваща обезщетение за времето през, което е останала без работа за периода от 22.03.21 г. до 04.07.2021 г., заедно със законната лихва върху тази сума считано от датата на предявяване на иск 25.01.21 г. до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА в останалата част цитираното решение на районен съд гр. Козлодуй, с която са уважени предявените от работника Г.А. обективно съединени

искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т.1 и т. 2 от КТ и съдителния иск по чл. 344, ал. 1, т.3 във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ за сумата 193.75 лв., като коригира началната дата, от която е присъдена законната лихва върху сумата 193.75 лв. от 04.01.21 г. на 25.01.21 г. Окръжен съд ПОТВЪРЖДАВА решението на първостепенния съд и в частта, с която предявения осъдителен иск е отхвърлен за сумата над 2 774.75 лв. до исковата сума от 12 000 лв., а също и в частта за разноските, с която АЕЦ Козлодуй е осъден да заплати на работника Г.А. съдебни разноски от 655.65 лв. и по сметка на районен съд гр. Козлодуй държавна такса от 50 лв.

ОСЪЖДА "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. Козлодуй да заплати на работника Г. В. А. с ЕГН *****, от село ***, общ. гр. Козлодуй, *** сумата 69.65 лв. направени съдебни разноски по съразмерност пред първостепенния съд.

ОСЪЖДА "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. Козлодуй да заплати на работника Г. В. А. с ЕГН *****, от село ***, общ. гр. Козлодуй, *** сумата 109.30 лв. направени съдебни разноски по съразмерност за въззивна инстанция.

ОСЪЖДА "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. Козлодуй да заплати по сметка на окръжен съд гр. Враца сумата 103.24 лв. представляваща държавна такса върху размера на уважения от окръжен съд осъдителен иск по чл. 225, ал. 1 от КТ.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при предпоставките на чл. 280, ал. 1 и 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____